

haige-wodi jures, ja ei ootnud muud kui mehhe sur-
ma. „Oh, õhkaš temma praua, halleda ja raske
waimoga: olleš meie kallis Dnnisteggia weel Ma
peäl, minna ruttakšjn warši temma jure, hakkakšjn
temma jalgadest kinni, ja nutto silmadega, waljo
heäleaga pallukšjn tedda: anna mulle minno kallist
meest, anna mo lastele, armsa išsa jälle kätte!“ —
Temma ei teadnud ennam, mis piddi teggema omma
mehhe kanges wallus ja raskes többes. — Jah-
hutamist ja trööstimist otsides, wöttis temma Bibli-
ramato kätte, teggi ramato lahti, ja se Issanda
trööstimise sanna, olli kui magguš rohhi temma ha-
watud süddamele: „Wata, minna ollen iggapäwa
teie jures, mailma otsani!“ Matt. 28, 20. — Oh
need sannad ollid kui kallis ello-wešši temma jan-
nutand hingele; kindlas uskus hakkas sesamma too-
tuse sanna temma süddame peäle, temma leidiš
sedda rahho, mis mailm ei woi anda, temma julguš
ja lotuš Jummal ja omma Dnnisteggia abbi ja
armo peäle kaswis nenda, et rõmoga ennast al-
landas Jummal ärramoistmatta tahtmise alla.
Jummal wöttis temma palwed kuulda, surma-ingel
lendas ärra temma armsa abbikasa haige-wodist,
Issand işepuhhus jälle uut ello temma poolturnud
kehha sisse, nenda et weel kaua aega sai Jummal
sured immeteud ja armo-annid kiita, ning kaua weel
ellas õnnistamisfeks omma maiale ja koggodusle.

„Kui sinno kässo-õppetus ep olleš minno jah-
hutaminne olnud, siis ollešjn minna ommaš
willetšusses hukka lainud.“ — Taweti laul
119, 92.

Wanne täbbele Jummal teed ning fuida temma ärrakaddunud hinged üllesotsib.

Kaks nored mehhed, kes laiskusses ja holetusses
ühhest päwast teise ellasiš, läkšid pühapäwal kirri-
kust möda, kui seäl Jummal tenistust peti. Kog-
godusse laul ja õrrela wäggew heäl hakkas sel kor-
ral nende süddame peäle ja kutsus neid pühha kot-
ta. — „Dulle,“ ütles teine teise wasto, naero
melega, „lähme ka ommeti üksford sisse waat-
ma!“ Nemmad läkšid kirriko sisse ja istušid kerge
melega mahha. Kui agga õppetaja, tõemelega neid
innimesši sõitles, kes kerge melega ellawad, ei Jum-
mala sannast egga omma hinge-õnnistusest suggogi
ei holi, kui temma koggodust maenitšes meelt ja
süddant uendada, mitte mailma tühja lušti ja rõmo
ahnešte takka aiada, waid selle peäle wadata, selle
järrel káia, kes meile keitis täht ja märk on, Jeesus
Kristus, kui temma meie Dnnisteggia armo ja hal-